

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Amici nostri veri vt sint ij qui nos persequuntur & affligunt: relictio,
abnegatioq[ue] nostri ipsorum quænam bona in nobis operentur: tristari
quas ob causas solum debeamus Can. XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Nihil te potest torquere & filia, nisi voluntas propria: cui si mortua fueris, nullam te lædere potest creatura. Quæ enim te lædere potest creatura, tu tibi-
 bijpfi mortua fueris? Hoc est, si in te mortua fuerint hæc verba, aut potius
 horum verborum affectus, videlicet ego & me, & mihi, & meum; hoc est, si nullus
 in te fuerit respectus proprius. Quis te læderet, quando ego in te vivo, & tu in me
 cui resistere non potest, sed cogitur seruire omnis creatura. Cæterum, si voluntatem
 propriam tenere aut sequi volueris, omnia tibi resistent, omnia te impugnabunt,
 & velis nolis, nequaquam euades providentiam meam, tametsi hæc cruci, non con-
 solationi tunc futura sit. Porro, si voluntatem propriam exueris, pacem gustabis
 internam, & gaudium propriæ voluntati incognitum. Nihil enim perturbat mun-
 dum, nisi voluntas propria. Propterea dixi discipulis meis: In mundo, id est in illis
 quæ mundi sunt, hoc est, in desideriis propriis, quibus mundus aridet, *presu-
 mptio* *habebitis: sed confidite, quia ego vici mundum, ut & vos in me vincatis, & in me pacem*
 habeatis. Incipe igitur & in omnia desideria mundi, omnemque amorem privatum
 in te radicatus extirpare ac mortificare.

Alioqui, quomodo potes vincere mundum aut diabolum, si habeant ipsi exerci-
 tum suum, hoc est, vitia intra te? Et ecce primum quicquid est mihi contrarium intra
 te, quicquid etiam pugnat contra te, quia diabolus aut mundus non possunt te vin-
 cere aut impugnare, nisi per ea quæ possident in te.

*Amici nostri veri ut sint ij qui nos persequuntur & affligunt: relicta
 abnegatioq; nostri ipsorum quænam bona in nobis operen-
 tur: tritari quas ob causas solum debeamus.*

CANON XXIII.

Quicumque tua vitia persequuntur, qui te præmunt, qui te tibi ostendunt, qui
 tibi ante oculos, infirmitatem tuam constituunt: qui denique te ostendunt,
 hoc est, qui lædunt in te propriam tuam voluntatem (neque enim te læderet,
 nisi propriam haberes voluntatem propriamve amorem, quæ sola læduntur, qui
 itaq; quod dixi, voluntatem in te propriam lædunt, qui immortificationem pro-
 priam tibi ostendunt, amici tui sunt, tibi benefacientes. Hos tu amare, simulq; ga-
 dere deberes, quod pessimo aduersario tuo, eiq; qui solus perniciosus est hostis, hoc
 est, internæ proprietati persequutionem inferunt. Vnde tu (si prudenter vi hac oc-
 casione velles) tanto fortior euaderes atq; validior, quo magis illa præmeretur.
 Quanto minus eadem proprietatis in te sibi vindicauerit, tanto plus ego mihi in te
 usurpo & quantum illa abfuerit, tantum ego te possideo: quia proprietatis si nihil ali-
 liud mali tibi adferret, hoc mali secum habet quod me non finit in te operari. Scilicet
 licet igitur quotidie te infinito bono: quocumque igitur te veritas, non aliam ad me
 reperies viam quam hanc, quam discipulos meos docebam dicens: *Qui vult venire
 post me, abneget semetipsum, id est, relinquat, mortificet, exuat voluntatem propriam,
 & tollat crucem suam & sequatur me.* Incipe igitur, quia sic necesse est. Quicquid reli-
 queris, si te ipsam non relinquis, nihil reliquisti. Atque contra, si te ipsam non amas,
 si te ipsam non possides, si te ipsam mihi relinquis, omnia propter me (licet in me-
 dio diuitiarum & honorum constituta) reliquisti. Quo plus te ipsam fueris egressa,
 tanto

Voluntas
 propria qui
 mali adferat

Omnia que
 eam con-
 turbent.
 Ioan. 16

Amici veri
 qui sint.

Proprietatis
 interna quid
 mali adferat

Luc. 9
 Relinqueret
 quam
 quisque de-
 beat.

tanto ego ingredior Et si multum tibi mortua fueris, tantundem ego in te viuam. Situ tibi displices, Ego tanto suauior tibi ero.

Relinque igitur omnia, vt inuenias omnia, hoc est, relinque te, vt inuenias me. Quousque cunctaris filia? quousque trepidas? Omnem præsuram tibi solus amor tui, & modica, quam ad me habes confidentia, faciunt. Desere igitur te, & mihi crede. An ego te possum fallere? Quare non credis te mihi? Cur non confidis meæ bonitati? Quid tibi ipsi prodesse potest? quid tibi conferre? Quid es sine me? Num periclitaris, si te mihi tradēs deserās te? Vide cui tradis te. Mihi utiq; sine quo nō potes esse: an subsistere quāto magis nec bene esse? Mihi te trades, quo cū nō potes male esse, te proicere nō possū Mihi te trades, qui nō possum deserere, nō possū decipere, quia nō possum te non amare. Confidenter igitur & incunctanter proice te in me: ego recipiam, ego seruabo te. Quasi non sis sic es extra me: idēd si vitam quæris, proice te, & amplectere me, vt & ego amplectar te, adeoque mihi coniungam te, vt si quis te lædere, si quis te velit tangere, necesse fiat vt ante tangat me. Proinde hilari & prompta mente relinque te, vt neque hoc neque illud procures, optes aut eligas, ex aliquo respectu amore aut inclinatione tui ipsius, sed omnia sint tibi propter me æqualia: illud verō magis charum magisque desideratum, quod mihi cognoueris magis acceptum. Semper enim in corde tuo versari debet (quam Patri in monte ad passionem iturus obtuli) oratio: *Domine fiat voluntas tua.* Item: *Veruntamen non mea, sed tua voluntas fiat.* Item: *Doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu.* Item: *fiat mihi secundum verbum tuum.* Vis autem scire quantum te reliqueris, quantumve tibi mortua sis? Vide quando damna rerum, quando contumelia, quando iniuriæ tibi eueniunt, an turberis, & an plus turberis, quando tibi, quam quando alteri acciderint: hic amorem tuum inuenies ad creaturas, imō ad teipsam. Idēd enim temporalia bona, idēd honores, idēd quietem, idēd alia huiusmodi misera & caduca diligis, quia te ipsam diligis. Hæc enim tibi optas, cū potius, si me amares, hæc propter me à corde proiceres: omnia verō aduersa æquanimiter ferres, nec magis quando tibi, quam dum alteri contingunt aduersa, multo minus turbareris. Sola enim causa deberet esse tristandi, si mihi irreuerentia aut contemptus fiat.

Itaq; qui seipsum reliquerit filia, huius opus, exercitium atque scopus est à seipso deficere, seipsum exuere, transformari, & à mediis quibuslibet inter ipsum & me exoccupatum ac liberum fieri. Media minima sunt cogitationes ac similitudines de creaturis, maxima, propria voluntas, quæ quanto validior est, quanto latiore in homine occupat locū, tanto ego ibi sum minor, tantoq; minus in anima possideo.

Quamdiu itaq; sentis inclinationē aut tractum nature ad vnā rem magis, quam ad alterā non dū perfectē mortua es, & habes adhuc quod in te mortifices. Quicquid igitur sentis quod possit te afficere extra me, quicquid animam tuā nititur occupare, mutare, aut detinere, quicquid similitudinem sui conatur imprimere quicquid ad se trahere, quicquid voluerit te inescare aut inuoluere, hoc studeas mente introuersa, clausa, ac ad me eleuata transire, & libere omnem spem ac metum, luctum ac damnum, quietem ac laborem, gaudium & mœrorem, sollicitudinem, omnesq; id genus occupationes cordis, horumq; respectus supergredi. Si enim fixeris animum tuum in me, hæc omnia calcabis. Porrō si amaueris, si teipsam non exueris, pro te gaudium ac tristitiam, iram ac metum, sollicitudinem & passionem innumerarum semper habebis. Quocirca nunquam nisi tui oblita ac tui ipsi mortua, po-

Rrr 2 208

Matt. 26
Mar. 14
Luc. 22.
Psa. 148
Luc. 1

Tristitiam
sola causa
quænam
esse debeat.

Animum
tranquillum
quænam sola
faciant.

tes esse tranquilla. Deficias igitur à te oportet, vt in me solo viuas, in me solo sapias, & me solum sentias filia. Nihil tibi deerit, si hoc modo tibi defueris. Nihil deerit, quamdiu mecum fueris. Ego tui curam habebō. Ego protegam te. Nihil potes negligere hoc modo tui negligens, quia cētuplum in me reperies. Omnem igitur curam, omnem sollicitudinem, omnem timorem proice in me, & te ipsam crede mihi. Spora, & confide in me. Non potest te fallere spes tua, nec esse potest nimia, si bona aut poenitens fuerit vita tua. Quicquid homini amico velles conqueri, hoc reuelamih. Ego tui curam suscipiam, ego te nutriam, ego te fouebo, ego te defendam. Tu vero quasi à te ipsa aliena me solum cures, quomodo videlicet te ipsam, id est, desideria tua, priuatum amorem, sensualemq; appetitum in te radicitus mortifices & extinguas, abrenuntiando omnibus desideratis, quorum causa vt desiderarentur, nonorram ego Deus tuus. Hanc autem obedientiam, hanc propriæ voluntatis abdicacionem, hanc tui ipsius relictionem zelari debes propter me: cui ad eò resignata, ab eò ad omnia debes esse subiecta, vt nullam omnino habeas voluntatem aliam quam beneplacitum meum.

*Vti à nobis ipsis deficientes solius Dei prouidentia nos & omnia
committere debeamus: quenam item nobis bonitatem insinuent.*

CANON XXIV.

Quamdiu in te fuerit optio, electio, aut inclinatio vt tibi in vna remaiores voluptas, maior quies, maior consolatio, quam in altera, adhuc proprium aliquid est in te, necdum perfecte abnegasti te. Siquidem indifferenter ac equaliter omnia deberes amplecti, & in sola mea prouidentia stare ac niti: hoc enim maximam tibi pareret libertatem, maximam pacem, maximam tranquillitatem. Nihil igitur super te ipsa stes, nihil ingenio, nihil viribus tuis credas, nihil tibi confidas, nihil tibi super te permittas, nihil super te ædifices, nihilq; proponas, nihil profectui tuo, nihil voluntati tuæ quamlibet bonæ fidas: sed te ipsam omnimoda deserens extra te ipsam eas, & extincta omni proprietate, in me solo stes & requiescas, meæ bonitati confidas, meæ gratiæ, meæ prouidentia innitaris, parata omni tempore citra electionem, sine discrimine, & sine retractione cordis pro mea voluntate tam aduersa, quam prospera suscipere in tempore ac æternitate: hoc vnum desiderans semper, esse secundum meam voluntatem. Quapropter quam multum aut parum proficias, quam prope aut longè mihi sis, quam magna aut modica habeas dona mea, vtum ad purgatorium aut sine purgatorio exeas, quam diu potui habeas & quantum, totum committas prouidentia meæ, nec aliud desideres, quam nunquam aliter inueniri, atque meæ bene placuerit voluntati, nec aliud tibi bonum minus optes, aut euenire posse existimes, quam vt suprema, vltima laudabilissimaq; mea voluntas in te fiat, cuiq; mihi, iuxta quod maximè velim, placeas. Voluntas mea sit perfectio tua atque perfectionis mensura. De futuris nulla cor tuum moueat quaestio, nulla sollicitudo, nullam de incertis & contingentibus admittatur curam, sed mihi qui omnia rego, omnia committe. Siquidem malum ipsum exoptatum aut formidatum potest fieri vt non veniat, cum vero praesens fuerit, si

Defiderare
super omnia
quidnam
quis debeat.

Futurorum
quatenus
curam
habenda
sit.